

drages frem ved hver eneste Opdragelsesanstalt og vække Opsigt, naar først Gemytterne ere tilstrækkelig paavirkede. Hvem tør sige, at der paa en Anstalt med et Hundrede Dreng og en Pige passerer noget saadant, at det ikke, naar der pyntes paa det med en lidt fiks Pen, kan sætte Gemytterne i Bevægelse? Jeg har personlig Grund til at tro, at det, som skete paa Fyn, ikke var nær saa slemt, som det fik Skyld for. Jeg fulgtes en Gang paa Banen med en Kone, som havde et Barn derovre. Hun fortalte mig, at hun var bleven urolig, men da Barnet var kommet hjem, hvorledes gik det saa? Ja, hvad gi'r De mig, som hun sagde paa sin Kjøbenhavnsk, saa vilde Barnet ikke spise hendes Mad, fordi den ikke var som den, det fik paa Anstalten, og da Julen kom, eller maaske det var en anden Ferietid — lod Barnet ikke Moderen i Fred, før hun skrev over til Skolen, om det maatte komme derover og holde Ferie. Jeg fremdrager dette, ikke alene fordi jeg mener, at det ikke er uden Betydning, at en Mand faar Oprejsning for den Tort, han har lidt, naar den ikke er fortjent, hvad jeg ikke tror, den var i dette Tilfælde, men ogsaa for at advare imod, at man gør de paagældende Anstalter alt for store, da man saa kan frygte for, at der snarere kan passere noget. Hvis man spørger mig, hvor stor jeg da mener, at Antallet bør være, vil jeg svare, at jeg tror, vi aldrig bør gaa længere, end at vedkommende Opdrager kan magte Piger og Dreng sammen. Jeg tror nemlig, at der er noget forkert i, at man putter Pigerne ind i et Rum og Drengene i et andet. Der er for Børn, som komme paa saadanne Opdragelsesanstalter, noget som hedder Overgangstiden. De skulle en Gang ud i Livet, og Overgangstiden er da forfærdelig svær for disse Børn, det føles, at de have et underligt Særpræg. Det er saaledes hændet mig selv, at en Nabodreng — en god Dreng — er kommen til mig Gang paa Gang og har sagt: Kan De nu se, at jeg er en „Institutter“? Det, som var hans Sorg, var, at han ikke kunde faa aflagt det, som han havde lagt sig til paa Anstalten. Overgangen bliver sikkert værre, naar Dreng og Pige opdrages hver for sig. Til Støtte derfor kan jeg anføre en saa mægtig Autoritet som Budde, der i sine Foredrag atter og atter har sagt, at Anstalten maa være som et rigtigt Hjem. I et saadant er det jo netop saaledes, at vi tumle baade Piger og Dreng sammen. Med disse Ord vil jeg henlede Opmærk-

somheden paa, at „Holsteinsminde“ sikkert er et godt Børnehjem og sikkert bliver bestyret saa godt, som det kan forlanges. Jeg ved ogsaa, at Patronen dernede har faaet Medhjælpere til at bestyre det, og jeg skulde for mit Vedkommende ikke have det bitterste imod, om de, som skulde benytte denne Anstalt — det er jo navnlig Kjøbenhavn — stillede den Fordring, at de ogsaa vilde have f. Eks. en kendt Mand ind i Bestyrelsen. Det kan nemlig godt være, at denne, navnlig i religiøs Henseende, er noget ensidig. I øvrigt tror jeg, at man altid maa holde paa, at Forstanderen paa en saadan Anstalt har saa vidt muligt fri Hænder. Børn lade sig ikke saaledes indregulere under bestemte Regler, man maa, for at naa et godt Resultat, have Frihed til at handle med dem efter de Fordringer, der maa stilles.

Jeg ønsker dernæst at udtale et Par Ord om Afholdssagen. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Trier), som talte ved et tidligere Møde, og skal kun føje en enkelt Bemærkning til, hvad han sagde. Naar vi begære Understøttelse fra Statens Side, har jeg ofte hørt sige derom: Ja, naar de bare kunde faa det saaledes, kunde Afholdsfolkene sagtens ligge og smovse for de Penge. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at i den Kreds, som jeg tilhører, ere vi omtrent 1,300 Afholdsfolk — det er altsaa kun en lille Kreds — og der tiltaas os omtrent 150 Kr. om Aaret af Statens Penge. Vi have holdt 100 Møder om Aaret for disse Penge, men disse 100 Møder repræsenterer, naar de skulde betales jævnt hen, 2,000 Kroner. Der er altsaa ikke stor Fare for, at der skal ske noget Smovseri for disse Penge, men ved Siden af udfoldes der af os en alvorlig Virksomhed for Sagen, som jeg ligesom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Trier) haaber vil vinde frem ved den sunde Fornuft og ikke ved noget andet. Med Hensyn til Skattereformen vil jeg sige, at jeg er glad ved, at det synes, som om den Tanke faar Vind i Sejlene — navnlig efter Konseilspræsidentens Tale, thi jeg synes ikke, der var noget deri, der betegnede det modsatte — at vi skulde have Skatte-lovene skilte ad. Jeg tænker derfor, at vi efter denne Samling kunne glæde vore Vælgere med, at nu gaar det om i en anden Skure. Jeg vil dog samtidig gøre opmærksom paa, at det næppe er klog Politik at blive ved med ved Hjælp af Toldloven at øge Byernes Evne til at konkurrere med Landbruget om Arbejdskraften. Jeg haa-